

Lukáš 2,41-52

Každý rok chodívali jeho rodiče o velikonočních svátcích do Jeruzaléma. Také když mu bylo dvanáct let, šli tam, jak bylo o svátcích obyčejem. A když v těch dnech všechno vykonali a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, aniž to jeho rodiče věděli. Protože se domnívali, že je někde s ostatními poutníky, ušli den cesty a pak jej hledali mezi svými příbuznými a známými. Když ho nenalezli, vrátili se a hledali ho v Jeruzalémě. Po třech dnech jej našli v chrámě, jak sedí mezi učiteli, naslouchá a dává jim otázky. Všichni, kteří ho slyšeli, divili se rozumnosti jeho odpovědí. Když ho rodiče spatřili, užasli a jeho matka mu řekla: „Synu, co jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali.“ On jim řekl: „Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ Ale oni jeho slovu neporozuměli. Pak se s nimi vrátil do

Nazareta a poslouchal je. Jeho matka uchovávala to vše ve svém srdci. A Ježíš prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem.

Tento text je předepsaný pro dnešní neděli. Byl také základem pro mé zamyšlení během Aliančního týdne. Vlastně jsem na něj kázala i 13. ledna 2019. Člověk by si skoro myslel, že je třeba tento text dát na chvíli k ledu. Nechat mu čas. Mě ale připadá, že má i dnes co říct.

V minulém roce jsem hledala spojitost mezi dvanáctiletým Izákem a dvanáctiletým Ježíšem.

Izák ve dvanácti vystupuje na horu Moria, kde má být obětován.

Ježíš ve dvanácti vystupuje ze stínu svých rodičů i ze stínu Vánočního příběhu. V přečteném evangelijním textu Ježíš ještě není úplně dospělý, ale už není dítětem.

Příručka k Aliančnímu týdnu modliteb nabízí zajímavou spojitost mezi dvanáctiletým Ježíšem a dvanáctiletým Komenským.

Dvanáctiletý Ježíš přichází do chrámu. Poodhalí zde to, že od něj jeho lid může čekat velké věci. Diskutuje s největšími učenici Jeruzaléma. Z jeho úst poprvé zaznívá, že Jeruzalémský chrám je domem jeho Otce.

Dvanáctiletý Komenský přichází o rodiče a sestry. Když mu zemřeli nejbližší příbuzní, musel se odstěhovat k vzdáleným. Nemohl se věnovat studiu, musel začít fyzicky pracovat. Možná, že právě v tomto mladém Komenském je základ budoucího učitele národů. Pochopil, že vzdělání je cenné, není to samozřejmost. Proto si ho později tolik vážil.

Dvanáct je symbolickým číslem. Označuje plnost, známe 12 měsíců, 12 izraelských kmenů, náš den má dvakrát 12 hodin.

Ve dvanácti letech se s Izraelských chlapců stávají muži, jsou plnoletí před Hospodinem. Získávají náboženská práva a povinnosti, smí se účastnit bohoslužeb v synagoze a přebírají odpovědnost za dodržování Božího zákona.

Takovéto uvažování může působit na první poslech trochu násilně. Každý jsme jiný. Každý dospívá někdy jindy. Někdo třeba vůbec nedospěje. I vnější znaky, to že chlapci začnou mutovat a dívkám vyrostou prsa, se projevují v různé době. Ne každý dospěje ve dvanácti.

Hodně důležité jsou přechodové rituály. Ukazují nám, v čem rozpoznáváme dospělost. Kde je rozdíl mezi dítětem a dospělým. konfirmace, biřmování bar micva, bat micva. Křesťanství také rozpoznává období, kdy se z dítěte stává dospělý. Dává mu prostor v podobě konfirmace či biřmování, prostor k vyjádření vlastního názoru, vlastní víry. Určitou vyzrálou dvanáctiletých dětí vnímá i svět. Jak jinak rozumět tomu, že od dvanácti let je názor dítěte respektován soudem. Smí se například v případě

rozvodu rodičů samo rozhodnout, kde by chtělo žít.

Komenský definuje vzdělaného člověka takto:
„Vzdělaný je ten, kdo ví, co je dobré, chce dobré a dělá dobré, „a to i když se nikdo nedívá“.
Řečeno naší řečí vzdělaný je ten, kdo je pokorný před Bohem, respektuje jeho přikázání, odevzdává se do jeho vůle.

To souvisí s další výzvou, která je společná bibli i Komenskému: „Brát věci tak jak jsou, v souladu s jejich přirozenou povahou, nekřivit je, nečinit násilí na jejich podstatě.“